

to hrepenenje v pesmi »Nazaj v planinski raj«. V Rihemberku je zložil večino svojih najlepših pesmi. Ker je začel bolehati, ni mogel uresničiti svoje želje in nadaljevati šolanja na vseučilišču, kamor se je že vpisal.

Leta 1882. je izdal svoje pesmi v knjigi, ki je bila kaj kmalu razprodana. Z izkupičkom za svoje pesmi je podprl tudi očeta, da je rešil domačo hišo dolgov.

Zaradi bolehnosti se je pesnik preselil iz Rihemberka in sprejel vikarsko službo na Gradišču pri Prvačini. Tu je kupil nekaj zemljišča in si sezidal hišico, kjer je prebival, ko se je moral zaradi bolehnosti odpovedati službi in stopiti v pokoj. Pozneje pa je to posestvo prodal in odšel v Gorico, da bi imel bližje zdravniško pomoč. Po triletnem bivanju v mestu ga je dne 16. novembra 1906 zadel med sveto mašo mrtvoud in 24. novembra 1906 je nehalo biti srce pevca naše Goriške, ki so mu vzdeli ime »goriški slavček«.

Na njegovo željo so ga prepeljali nazaj v ljubljeni planinski raj, k Sv. Lovrencu pod Libušnjem, da bo počival med svojimi rojaki. Veličastna je bila ta njegova zadnja pot. Zastopniki naroda iz vseh krajev in ogromna množica domačinov je izkazala mrtvemu pesniku zadnjo čast.

Njegove preroške pesmi pa bodo v vseh časih dvigale narod in vzbujale v njem upanje v lepšo bodočnost, ali kot pravi pesnik sam:

Le vstani, borni narod moj,
do danes v prah teptan,
pepelni dan ni dan več tvoj,
tvoj je vstajenja dan!

Martina Bidovec - Petančičeva

Dežek pada

Dežek pada, dežek pada,
Breda na sprehod bi rada.
Enkraf sem in tja poskoči,
kaj če dežek nosek zmoči,
kaj če vode se napije
čeveljček. A dežek lije.
To ni dežek, to je dež,
Breda, glej, da v hišo greš!